

Arrest

nr. 234 690 van 31 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 december 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij brief van 8 juni 2018 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de bevoegde minister verklaart deze aanvraag op 6 december 2019 onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.06.2018 werd ingediend door :

[E., A.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Russische Federatie

geboren te [...] op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 22.06.2011 in België aankwam, samen met zijn moeder [U.T. – R.R....] en zijn minderjarige zus [I. K. – R.R. ...]. Hun gezamenlijke asielaanvraag werd negatief afgesloten op 26.08.2011. Het hele gezin diende op 09.07.2012 een aanvraag 9ter in die echter onontvankelijk werd afgesloten op 12.05.2014. Ook hun tweede aanvraag 9ter, ingediend op 28.05.2013 werd onontvankelijk afgesloten op 19.07.2013. Hun derde aanvraag 9ter, ingediend op 24.09.2013 werd ongegrond afgesloten op 10.04.2014. De aanvraag 9bis, ingediend op 18.12.2014 werd eveneens negatief afgesloten en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 09.03.2015. Zijn asielprocedure (in eigen naam), ingediend op 07.03.2013 werd afgesloten op 27.08.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 02.06.2015 werd betrokkene aangetroffen bij een administratieve controle en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge. In het gesloten centrum diende betrokkene drie asielaanvragen in (op 16.07.2015, op 19.08.2015 en op 10.09.2015) waarvan de eerste op 06.08.2015 werd afgesloten met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de tweede werd afgesloten op 08.09.2015 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de laatste werd afgesloten op 18.09.2015 met een beslissing ‘niet ontvankelijk’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 18.09.2015 werd betrokkene door onze diensten gerepatrieerd naar Moskou. Een vierde aanvraag 9ter, samen ingediend met zijn moeder en zus op 17.05.2016 werd onontvankelijk afgesloten op 05.10.2016 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 20.10.2016. Op 26.10.2017 werd betrokkene aangetroffen bij een administratieve controle en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksem. Op datum van 06.12.2017 werd betrokkene door onze diensten gerepatrieerd naar Warschau. Zijn moeder en zus werden op 13.04.2018 in het bezit gesteld van een A-kaart naar aanleiding van hun aanvraag 9bis d.d. 16.10.2017.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn asielprocedure, inclusief procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, meer dan zeven jaar geduurd zou hebben. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 22.06.2011 (als minderjarige volgde hij de procedure van zijn moeder), werd afgesloten op 26.08.2011. Zijn tweede asielprocedure, ingediend op 07.03.2013, werd afgesloten op 27.08.2013. Zijn derde asielaanvraag, ingediend op 16.07.2015, werd afgesloten op 06.08.2015. Zijn vierde asielaanvraag, ingediend op 19.08.2015, werd afgesloten op 08.09.2015 en zijn laatste asielaanvraag, ingediend op 10.09.2015, werd afgesloten op 18.09.2015.

De duur van de procedures – namelijk twee maanden voor de eerste, bijna zes maanden voor de tweede, minder dan één maand voor de derde, minder dan één maand voor de vierde en acht dagen voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Er is dan ook geen sprake van een asielprocedure die meer dan zeven jaar geduurd zou hebben. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn moeder en zus beiden over een rechtsmatige verblijfstitel beschikken, dat zijn zus [K.] een medische problematiek heeft waarvoor zij gespecialiseerd onderwijs volgt, dat hij samen met zijn moeder zijn zus zou verzorgen en dat hij op heden ook dient te zorgen voor zijn moeder aangezien ook zij een uitgebreide medische problematiek heeft. Echter, allereerst merken we op dat zowel zijn moeder als zijn zus over een verblijfstitel beschikken waardoor hun medische opvolging en scholing op geen enkele manier in het gedrang komt. Het wordt niet betwist dat zijn zus lijdt aan het syndroom van Down, integendeel dit heeft geleid tot het toekennen van een verblijfsvergunning aan dit kind en haar moeder. Op het ogenblik van het toekennen van een verblijfsmachtiging aan zijn moeder en zus maakte betrokkene geen deel uit van het gezin en dus ook niet van de aanvraag 9bis. Een tijdelijke terugkeer van betrokkene verandert niets aan de scholing en opvang van zijn zus in een aangepaste setting. Wat betreft de aangehaalde medische problematiek van zijn moeder stellen we vast dat betrokkene hiervan slechts drie attesten voorlegt, d.d. 05.12.2014, 26.12.2014 en 23.04.2016. Deze medische attesten tonen niet aan dat er actueel een medische problematiek is in hoofdte van zijn moeder, daar deze medische attesten niet actueel zijn maar dateren van meer dan drie jaar geleden. Wat betreft de bewering dat hij voor zijn zus en moeder zou zorgen, ter staving waarvan betrokkene één schrijven d.d. 25.05.2018 voorlegt van de huisarts van zijn moeder, merken we op betrokkene het niet aannemelijk maakt dat er zorg verschaft dient te worden en dat deze zorg enkel door hem verleend kan worden. Betrokkene legt slechts één attest voor waaruit blijkt dat zijn moeder hulp kan gebruiken. Er wordt niet verder gespecificeerd om welke hulp het gaat. We stellen verder vast dat ook de zus van betrokkene, mevrouw [E. E., R.R. ...], die erkend werd als vluchteling, in Menen woont met haar gezin, dat ook de zus van zijn moeder, mevrouw [U.T., R.R. ...] in België woont met haar gezin. Indien zijn moeder niet kan rekenen op de hulp van deze familieleden, kan zij een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en huishoudelijke hulp aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. Wat betreft de medische problematiek van zijn zus, ter staving waarvan betrokkene verschillende medische attesten voorlegt, merken we op dat deze medische attesten geen enkele melding maken van betrokkene. Verder merken we op dat zijn moeder en zus perfect in staat blijken om zich zonder de aanwezigheid van betrokkene staande te houden. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat het verblijf van betrokkene in België niet ononderbroken is. Op datum van 19.09.2015 werd betrokkene door onze diensten gerepatriëerd naar Moskou. Pas op datum van 17.05.2016 diende betrokkene een aanvraag 9ter in en mogen we dus aannemen dat hij zich terug op het Belgische grondgebied bevond. Op datum van 06.12.2017 werd betrokkene door onze diensten gerepatriëerd naar Warschau. Huidige aanvraag 9bis is het eerste bewijs van zijn hernieuwde aanwezigheid op het Belgische grondgebied. Het feit dat zijn moeder en zus legaal in België verblijven, kan bovendien niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, met name op artikel 3. Echter, betrokkene kan zich niet nuttig beroepen op dit Verdrag daar hij reeds 26 jaar is. Voor de toepassing van dit Verdrag wordt namelijk onder een kind verstaan iedere mens jonger dan achttien jaar. Hoewel zijn zus wel minderjarig is, toont betrokkene niet aan dat hij effectief instaat voor haar zorg. Het louter voorleggen van verschillende medische attesten die betrekking hebben op zijn minderjarige zus, is onvoldoende om aan te tonen dat hij instaat voor eventuele mantelzorg, waarvan deze attesten geen melding maken. Evenmin toont betrokkene aan dat haar belangen geschaad worden door een tijdelijke terugkeer van betrokkene. Bovendien heeft de Raad van State gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RvV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. We benadrukken nogmaals dat de prangende humanitaire situatie van zijn zus reeds onderzocht werd in het kader van haar aanvraag 9bis d.d. 16.10.2017 die leidde tot een tijdelijke verblijfsmachtiging op 06.03.2018. Zijn moeder en zus zijn op heden in het bezit van een A-kaart, geldig tot 06.09.2020. Zij

maken dan ook geen deel uit van huidige aanvraag 9bis die uitsluitend in hoofde van betrokkene werd ingediend.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Het wordt niet betwist dat zijn moeder en zus over een legaal verblijf in België beschikken en dat zijn zus, die lijdt aan het syndroom van Down, nood heeft aan gespecialiseerd onderwijs. Echter, betrokkene toont niet aan dat zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied vereist is voor de verzorging van zijn zus en/of moeder. Betrokkene legt geen enkel attest voor waaruit zou moeten blijken dat één van hen beiden nood heeft aan mantelzorg. Hij legt enkel één schrijven voor van de huisarts van zijn moeder dat stelt dat zij hulp kan gebruiken. Er wordt echter niet gespecificeerd om welke hulp het gaat (mantelzorg, huishoudelijke hulp, thuisverpleging, ...). Dit is ruim onvoldoende om aan te tonen dat zijn moeder en zus nood hebben aan mantelzorg en dat zijn aanwezigheid vereist is. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu blijft het bij de loutere verklaring dat betrokkene de zorg voor zijn moeder en zus op zich genomen zou hebben. Er wordt niet aangetoond dat verzoekers zorgen nodig hebben, noch dat deze door betrokkene verstrekt worden. Verder stellen we vast dat betrokkene niet continu deel uitmaakte van de gezinseenheid. Uit het dossier blijkt namelijk dat betrokkene tweemaal door onze diensten gerepatriëerd werd, op 18.09.2015 en op 06.12.2017. Voor de periode tussen 18.09.2015 en 17.05.2016 en tussen 06.12.2017 tot 08.06.2018 (huidige aanvraag 9bis) bevat het administratief dossier geen enkel bewijs van aanwezigheid van betrokkene op het Belgische grondgebied. Betrokkene maakt het dan ook niet aannemelijk dat zijn aanwezigheid noodzakelijk is voor de verzorging van zijn moeder en zus. Wat betreft zijn in België opgebouwde sociale leven legt betrokkene geen enkel bewijs voor. Betrokkene legt wel vijf getuigenverklaringen voor maar deze hebben uitsluitend betrekking op zijn moeder en zus en niet op betrokkene zelf. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Ook de verwijzing naar de toestand in Rusland (waar het sociaaleconomische klimaat nog altijd niet gezond zou zijn en waar de toestand nog steeds onveilig zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat betrokkene zelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden.

Mijnheer verwijst naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, maar dit soort van adviezen zijn bedoeld voor Belgen die naar die gebieden willen reizen omwille van toeristische redenen. De Belgische ambassade bevindt zich bovendien niet in de Noordelijke Caucasus, maar in Moskou. Mijnheer wordt dus niet verplicht terug te keren naar bijvoorbeeld de deelrepubliek Tsjetsjenië. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voorverblijfsmachtiging vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verder meent de advocaat van betrokkene dat zijn cliënt volgens artikel 9 van de wet van 1980 zijn verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Betrokkenen haalt aan dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Betrokkene haalt aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

Ook vraagt betrokkene "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hem in zijn huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van zijn verblijf." Het is niet mogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene in België nooit een aanvaring heeft gehad met een strafrechter en dat er lastens hem geen strafonderzoek hangende is en dat er dus geen sprake of zelfs een vermoeden kan zijn van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds zijn asielaanvraag onafgebroken op het Belgische grondgebied zou verbleven hebben, dat hij ondertussen de Nederlandse taal zou spreken, dat hij hiervoor verschillende lessen gevolgd zou hebben, dat hij onmiskenbaar op sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat hij onmiddellijk zou kunnen beginnen werken, dat hij ten zeerste werkbereid zou zijn, dat hij diverse steunverklaringen zou voorleggen, dat hij totaal verankerd zou zijn in onze samenleving, dat er sprake zou zijn van onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenleving en dat er zeer sterke sociale banden ontstaan zouden zijn met België) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel attest voorlegt met betrekking tot zijn integratie, ook het administratief dossier bevat hiervan geen enkel bewijs.”

1.2. Eveneens op 6 december 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [E.,A.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o ‘Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- de aanvraag art. 9 BIS VW van verzoeker onontvankelijk is doordat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

Dat het niet opgaat zoals verweerster doet te gaan stellen alsof verzoeker zomaar naar het land van herkomst zou moeten reizen en de aanvraag niet in België kon ingediend worden, terwijl hij zich in werkelijkheid misschien wel kan begeven naar het land van herkomst, doch er niet kan verlangd worden dat hij daar alleen gedurende maanden zit te wachten op een antwoord terwijl al zijn familieleden in België verblijven en waarbij hij constant het gevaar loopt om opgepakt te worden, eventueel zelfs gefolterd te worden en in een zeer precarie toestand dient te verkeren, waarbij er in het verleden al gewezen werd op diens problemen maar waarbij dient opgemerkt dat tal van deze problemen tot op heden nog steeds actueel zijn.

Dat in de bestreden beslissing geenszins op enige afdoende basis kon geargumenteed worden alsof er geen bijzondere omstandigheid aan de orde zou zijn waardoor verzoeker de aanvraag in België kan indienen.

Dat er geenszins kan verwacht worden van verzoeker dat hij zou terugkeren naar het land van herkomst, alwaar hijzelf en zijn familieleden werden bedreigd met de dood en waar geenszins de veiligheid noch van verzoeker kan gegarandeerd worden

Dat gezien deze levensbedreigende omstandigheden in het land van herkomst, aanvaard dient te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW in België kon worden ingediend.

Deze veiligheidsaspecten dan nog dienen gecombineerd te worden met alle andere elementen zoals reeds aangehaald door verzoeker weze de aanwezigheid van zijn familieleden in België, weze niet enkel diens moeder en diens zus [K.], maar tevens diens andere zus [E.E.], dewelke zeer recentelijk is erkend geworden als politiek vluchteling en waarbij hij en zijn familie geenszins nog enige banden hebben met het land van herkomst.

Dat ook deze aanwezigheid van deze familieleden en medegaande integratie en goede kennis van het Nederlands evenals werkbereidheid en de mogelijkheid om onmiddellijk inkomsten te bekomen, als een voldoende buitengewone omstandigheid dient aanvaard te worden om de aanvraag in België in te dienen.

Dat er niet kan verlangd worden dat bv. de zus [K.] van verzoeker naar het land van herkomst zou moeten terugkeren samen verzoeker omdat er niet aanvaard wordt dat de procedure art. 9 BIS VW in België kan ingediend worden.

Zij is getroffen door het Syndroom van Down en wordt hier in België goed opgevolgd, hetgeen geenszins zo is in het land van herkomst.

Dat gezien de ingeroepen redenen een onmogelijkheid om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, dient weerhouden te worden in hoofde van verzoeker;

Dat ten onrechte door DVZ geen rekening is gehouden met al deze elementen die op datum van de indiening van de aanvraag art. 9 BIS VW en wat ook duidelijk blijkt uit de overwegingen zoals vermeld in de beslissing art. 9 BIS VW.

Dat er evenwel nog de bijkomende omstandigheid is dat diens zus [E.E.] zeer recent erkend werd als politiek vluchteling, en er dienaangaande een onmogelijkheid in haren hoofde bestaat op terug te keren naar het land van herkomst.

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst moet ingediend worden aangezien er geen verblijfsrecht meer is in België en verzoeker zich niet meer op het Belgisch grondgebied mag bevinden.

Dat dit de facto zou inhouden dat hij gedurende vele maanden zelfs jaren geen contact meer zou kunnen houden met zijn zussen en bij uitbreiding zijn overige familieleden.

Dat in dit verband dient opgemerkt dat verzoeker sedert vele jaren in België verblijft, en wél de mogelijkheid bestond om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, temeer de familieleden van verzoeker ondertussen al verblijfspapieren hebben én er bovendien de mogelijkheid is voor verzoeker om onmiddellijk tewerkgesteld te worden.

Dat in het verzoekschrift art. 9 BIS VW werd verwezen ondermeer naar het feit dat verzoeker onmiddellijk kan tewerkgesteld worden, dat hij ondertussen verschillende jaren in België verblijft, dat hij door de problemen onmogelijk kan terugkeren, dat verzoeker geen problemen heeft noch met politie noch met gerecht.

Verzoeker meent dat haar aanvraag art. 9 BIS VW wel degelijk op ontvankelijke wijze is ingediend geworden.

Dat de werkelijkheid er in bestaat dat verzoeker sedert vele jaren en tot op heden wel degelijk in België verblijft en zodoende ook belang heeft bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp van de aanvraag bestaat uit het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat het duidelijk is dat DVZ met alle mogelijke middelen tracht een beoordeling ten gronde te ontlopen van de aanvragen art. 9 BIS VW die door verzoeker werd ingediend geworden.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoeker om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RW te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk, en dus niet zou kunnen behandeld worden, op basis van de "standaardargumentatie" dat er geen buitengewone omstandigheid wordt aan de orde zou zijn.

Dat op basis van deze motieven dient aangenomen te worden dat het verzoek art. 9 BIS VW wel degelijk kon ingediend worden in België waarbij de verzoeker zich beroepen op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden temeer deze aanvaard zijn geworden voor diens familieleden.

Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet behandeld is geworden.

De redenen die door verzoeker werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen, zoals hoger reeds uitvoerig aangehaald.

Dat dient vastgesteld dat de beide zussen en moeder van verzoeker ondertussen legaal verblijf hebben bekomen.

Dat de Regularisatiewet weliswaar niet meer afdwingbaar is, maar toch alleszins een duidelijke aanduiding is van wat als buitengewone omstandigheid al dan niet kan beschouwd worden, en dient vastgesteld dat verzoeker alleszins aan de criteria voldoen hetwelk werd gehanteerd in de regularisatieronde eind 2009.

Dat alsdan werd aanvaard dat mits voorlegging van een mogelijkheid tot tewerkstelling een verblijf van twee en een halfjaar volstond tot het indienen van een ontvankelijke aanvraag art. 9 BIS VW en zelfs tot toekenning van de legale verblijfsstatus.

Dat er geen enkele motivering wordt gegeven waarom de zaak van verzoeker nu anders dient beoordeeld te worden dan deze van vele andere personen die eveneens aan deze criteria voldeden en waarvan wél werd aanvaard dat de aanvraag om deze reden kon ingediend worden in België."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "de beginselen van behoorlijk bestuur".

Hij onderbouwt het middel als volgt:

"De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België.

Het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoeker niet als politiek vluchteling werd erkend, dat hij thans de situatie in zijn herkomstland, de situatie van hemzelf en zijn familieleden zowel in het land van herkomst als hier in België thans niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoeker heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.”

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Hij stelt als volgt:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in het land van herkomst kan indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied, waarbij er ondertussen meer dan 8 jaar is verstreken sedert diens eerste aankomst in België, met medegaande sterke integratie en de aanwezigheid van familieleden met legaal verblijf edm., als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procedures en de goede integratie.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt “Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Dat verzoekers omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- *er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen 8 jaar*
- *de verzoeker en diens familie zijn totaal verankerd*
- *er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid*
- *de twee zussen en moeder van verzoeker hebben reeds legaal verblijf bekomen.*

Dat ingeval verzoeker naar zijn land van herkomst dient terug te keren verzoeker zijn situatie en deze van diens familieleden, in de eerste plaats zijn zus [K.] die het syndroom van Down heeft, ten eerste ontwricht zal zijn.

“Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2^e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. ”

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoeker en zijn familie geenszins gebaat zijn bij het terug naar RUSLAND moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoeker en diens familie bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar dit bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Er is geen enkele band van de familie meer met RUSLAND in die zin dat zij nog nooit naar Rusland zijn geweest in al die tijd sedert hun aankomst.”

2.1.4. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

“In RUSLAND komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

De situatie in RUSLAND is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Actueel zijn er tal van onveiligheidsfactoren in RUSLAND, waarbij verzoeker destijds tal van problemen heeft ondervonden, zo ondermeer dreigementen dat zij hem gaan vermoorden.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

Dat verzoeker zijn problemen in het land van herkomst reeds herhaaldelijk uiteengezet heeft.

Minstens is het zo dat deze situatie in RUSLAND diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker gevraagd wordt een procedure op te starten in een land waar mishandelingen vaststaande praktijk zijn (EVRM).”

2.1.5. Verzoeker voert in een vijfde middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in RUSLAND er een is waar verzoeker een reëel risico op bedreiging loopt gelet op hetgeen reeds in het verleden is gebeurd.

Door haar verleden zal verzoeker ongetwijfeld de grootste moeilijkheden ondervinden wanneer hij zou terug keren naar haar land van herkomst om daar een aanvraag tot legaal verblijf in België aan te vragen;

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar het land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn,

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissing ook dient geschorst te worden aangezien er anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker.”

2.2.1. De aangehaalde middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel kan spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het door verzoeker eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In de voorliggende zaak is verweerder van oordeel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In zijn aanvraag beriep verzoeker zich concreet op de volgende buitengewone omstandigheden:

- De lange duur van de asielprocedure, met name meer dan zeven jaar.
- De omstandigheid dat zijn moeder en minderjarige zus regelmatig in België verblijven. Hij wees erop dat zijn minderjarige zus het syndroom van Down heeft en zij gespecialiseerd onderwijs geniet in België. Hij stelde samen met zijn moeder te zorgen voor zijn minderjarige zus. Hij stelde eveneens te zorgen voor zijn moeder, die medische problemen kent. Om deze redenen stelde hij niet te kunnen worden losgerukt uit zijn gezin. Hij benadrukte nog dat zijn moeder en minderjarige zus onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. In dit verband beriep hij zich op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 8 van het EVRM.
- Een onveilige toestand en een *“nog altijd niet gezond”* politiek, sociaal en economisch klimaat in Rusland. Hiervoor verwees hij naar het (negatief) reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoetsjetië. Verzoeker gaf aan in zijn land van herkomst te vrezen voor zijn leven. In dit verband beriep hij zich op artikel 3 van het EVRM en artikel 1 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing (hierna: het Anti-Folterverdrag).
- Een ononderbroken, lang verblijf en een sterke integratie en duurzame lokale verankering in België op sociaal en economisch vlak.

Verzoeker gaf nog aan dat indien hij de aanvraag vanuit zijn thuisland moet indienen *“tal van elementen waartoe dit verzoek nu precies wordt ingediend totaal komen te vervallen”*. Naast *“gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk”* betekent een terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag volgens verzoeker *“het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf”*.

In de bestreden beslissing betwist verweerder dat verzoeker een asielprocedure heeft gehad die maar liefst zeven jaar heeft geduurd. Hij wijst erop dat een eerste verzoek van zijn moeder toen hij nog minderjarig was twee maanden heeft geduurd. Een tweede verzoek van verzoeker zelf duurde een kleine zes maanden. De drie volgende door verzoeker ingediende verzoeken duurden telkens respectievelijk minder dan één maand, minder dan één maand en acht dagen. Deze behandelingstermijnen zijn volgens verweerder niet onredelijk. Het louter poneren dat de procedures wel degelijk lang hebben geduurd, terwijl dit geen steun vindt in de motivering en de motivering niet concreet wordt tegengesproken, is niet van aard de voorziene motivering onderuit te halen.

Inzake de aanwezigheid van familieleden in België merkt verweerder in de eerste plaats op dat verzoekers moeder en minderjarige zus beiden verblijfsgerechtigd zijn en bijgevolg hun medische opvolging en scholing op geen enkele wijze in het gedrang is. Een tijdelijke terugkeer van verzoeker om de verblijfsaanvraag vanuit het herkomstland in te dienen verandert volgens verweerder niets aan de scholing en opvang van de zus, die het syndroom van Down heeft, in een aangepaste setting. Verweerder stelt verder vast dat verzoeker ter staving van de gezondheidsproblemen van zijn moeder slechts drie medische attesten voorlegt die dateren van meer dan drie jaar geleden. Hij oordeelt dat aan de hand van deze stukken niet wordt aangetoond dat zijn moeder actueel nog medische problemen heeft. In zoverre verzoeker voorhoudt zorg te dragen voor zijn moeder en zus merkt verweerder op dat, voor zover al blijkt dat deze familieleden zorgen behoeven, niet blijkt dat deze zorg dan specifiek door hem wordt verstrekt of dat deze enkel door hem kan worden verstrekt. Verweerder stelt dat verzoeker slechts één attest voorlegt dat zijn moeder hulp kan gebruiken, maar dit attest niet verduidelijkt om welke hulp het dan gaat. Verweerder stelt bovendien vast dat verzoeker ook nog een meerderjarige zus heeft die erkend vluchteling is in België en die met haar gezin in dezelfde stad woont. Ook de zus van zijn moeder woont met haar gezin in België. Verweerder motiveert dat de moeder ook steeds een beroep kan doen op deze familieleden of nog op de diverse diensten van thuisverpleging en huishoudelijke hulp die worden aangeboden, en dit in afwachting dat verzoeker eventueel kan terugkeren naar België. Verder merkt verweerder op dat de voorgelegde medische attesten voor de minderjarige zus nergens melding maken van verzoeker. Verweerder is van mening dat de moeder en minderjarige zus perfect in staat blijken om zich zonder de aanwezigheid van verzoeker staande te houden. Hierbij wordt opgemerkt dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, zijn verblijf in België niet ononderbroken was. Verzoeker werd in september 2015 immers gerepatriëerd naar Moskou.

In mei 2016 bleek hij te zijn teruggekeerd. Hij werd vervolgens in december 2017 overgebracht naar Warschau en het eerste bewijs van zijn hernieuwde aanwezigheid in België is de thans voorliggende aanvraag. Om al deze redenen aanvaardt verweerder niet dat verzoekers continue aanwezigheid noodzakelijk is voor zijn familieleden in België of dat hij om familiale redenen is verhinderd tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag.

Nu niet blijkt dat verzoeker effectief instaat voor de zorg voor zijn minderjarige zus of dat de belangen van zijn minderjarige zus zouden worden geschaad door een tijdelijke terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag, is er volgens verweerder geen sprake van een miskenning van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling heeft volgens verweerder ook geen directe werking.

De verplichting voor verzoeker om zijn aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst is volgens verweerder evenmin in strijd met artikel 8 van het EVRM. Verweerder is van mening dat niet blijkt dat de banden tussen verzoeker enerzijds en zijn moeder en minderjarige zus anderzijds als gezinsleven onder de bescherming van deze verdragsbepaling vallen. Hiervoor moet volgens hem immers sprake zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden en dit is voor hem niet aangetoond. Verweerder herhaalt dat niet blijkt dat verzoeker zorgen op zich neemt voor zijn minderjarige zus of moeder of dat zijn aanwezigheid in België dan noodzakelijk is voor de verzorging van zijn minderjarige zus of moeder. Er ligt volgens verweerder geen enkel attest voor dat een van hen beiden nood heeft aan mantelzorg. Verweerder merkt ook andermaal op dat verzoeker niet continu deel heeft uitgemaakt van het gezin van zijn moeder en minderjarige zus. Verder stelt verweerder vast dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van een in België opgebouwd sociaal leven. Hij merkt op dat de door verzoeker voorgelegde getuigenverklaringen uitsluitend betrekking hebben op zijn moeder en minderjarige zus. Daarenboven benadrukt verweerder in elk geval ook dat, voor zover enig privé- en/of gezins- of familieleven moet worden aangenomen, de verplichting om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding tot gevolg heeft en niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort volgens verweerder het privé- en/of gezins- of familieleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een miskenning van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker wijst andermaal op de aanwezigheid van zijn moeder en minderjarige zus in België. Hij stelt dat zijn minderjarige zus, die het syndroom van Down heeft en in België wordt opgevolgd, niet samen met hem kan terugkeren naar het land van herkomst. Verweerder heeft deze ingeroepen elementen bij het nemen van zijn beslissingen in rekening gebracht. Verweerder heeft erop gewezen dat de minderjarige zus en moeder van verzoeker verblijfsgerechtigd zijn in België en de opvolging en scholing van de minderjarige zus in België dus niet in het gedrang komt. Deze familieleden zijn niet verplicht om samen met verzoeker terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag. Verweerder wees er ook op dat op basis van de voorliggende stukken niet blijkt dat de minderjarige zus of de moeder afhankelijk zijn van verzoeker of dat verzoekers continue aanwezigheid in België noodzakelijk zou zijn voor deze familieleden. Verzoeker gaat niet concreet in op de motieven die in dit verband zijn opgenomen in de eerste bestreden beslissing. Hij toont niet aan dat enig concreet gegeven hierbij ten onrechte niet in rekening is gebracht of dat de gedane beoordeling op enig punt steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker wijst nog op de aanwezigheid van zijn andere, meerderjarige zus in België die is erkend als vluchteling. Hij stelt dat zij hem dus evenmin kan vergezellen naar het land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker nog een meerderjarige zus heeft in België die erkend vluchteling is. Nergens houdt verweerder voor dat verzoeker samen met deze zus kan terugkeren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag. In zijn aanvraag gaf verzoeker verder ook niet aan dat de aanwezigheid in België van zijn meerderjarige zus hem dan op enigerlei wijze zou verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag. Hiermee diende dan ook niet verder rekening te worden gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Nergens is er sprake van dat er tussen verzoeker en zijn meerderjarige zus sprake is van een afhankelijkheidssituatie. Er blijkt niet dat dit betoog van verzoeker afbreuk kan doen aan de motieven van de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker stelt nog dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst en dat de bestreden beslissing(en) tot gevolg heeft (hebben) dat hij vele maanden en misschien zelfs jaren geen contact meer zal kunnen houden met zijn familie in België. Verweerder heeft aangegeven dat niet blijkt dat er in

de relatie tussen verzoeker en zijn familieleden in België bijzondere afhankelijkheidsbanden spelen die verder reiken dan de normale affectieve banden. Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die deze beoordeling onderuit kunnen halen. In zijn aanvraag bracht hij verder – los van de veiligheidssituatie in het land van herkomst, waarop verder wordt ingegaan – geen concrete argumenten naar voor waarom hij dan niet alleen, zonder zijn familieleden in België, tijdelijk zou kunnen verblijven in zijn land van herkomst. Ook thans worden in dit verband trouwens geen concrete argumenten naar voor gebracht. Verzoeker beperkt zich tot een wel zeer algemene en ongestaafde bewering dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Verder stelt hij dat hij voor de duur van de behandeling van zijn aanvraag geen contact zal kunnen houden met zijn familieleden in België, maar hij toont niet aan dat contacten via de moderne communicatiemiddelen dan niet mogelijk zouden zijn. Verweerder wijst er bovendien op dat verzoeker in het verleden reeds werd gerepatriëerd naar Moskou. Hij toont niet dat hij toen noemenswaardige problemen heeft ondervonden in zijn land van herkomst.

Met zijn uiteenzetting haalt verzoeker de motivering in de eerste bestreden beslissing in verband met de aanwezigheid van zijn familieleden in België niet onderuit.

Verzoeker stelt nog dat hij en zijn familie zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling. De bestreden beslissingen houden echter geen gedwongen terugkeer in van verzoeker en al zeker niet van zijn familieleden, die hier legaal verblijven. Hiermee toont verzoeker niet aan dat een van de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden incorrect is beoordeeld.

Inzake de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 1 van het Anti-Folterverdrag bij een terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag, motiveert verweerder in de eerste bestreden beslissing dat verzoeker in dit verband geen begin van bewijs naar voor brengt. Volgens hem beperkt verzoeker zich tot een algemene bewering en past hij deze ook niet toe op zijn eigen situatie. De verwijzing naar een onveilige toestand en een ongezond sociaal en economisch klimaat betreft volgens verweerder enkel de algemene situatie. Hiermee ligt geen bewijs voor dat verzoekers eigen leven in gevaar is of dat hij persoonlijk zal worden geraakt door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. Verweerder benadrukt nog dat een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken bedoeld is voor Belgen die naar bepaalde gebieden willen reizen voor toerisme. In dit verband merkt hij eveneens op dat de Belgische ambassade in Moskou is gelegen en verzoeker dus geenszins verplicht is terug te keren naar de Noordelijke Kaukasus. Verweerder herhaalt dat de algemene situatie niet wordt betrokken op verzoekers persoonlijke situatie.

Rekening houdend met de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen is verweerder dus concreet nagegaan of er, bij een terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag, sprake kan zijn van behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 1 van het Anti-Folterverdrag. Er is geen sprake van dat verweerder *'automatisch'* zou hebben besloten tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, zonder werkelijk onderzoek in het licht van deze verdragsbepalingen of zonder motivering hieromtrent.

Op grond van een algemene verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie over de subsidiaire beschermingsstatus kan niet worden vastgesteld dat verweerder in de thans voorliggende zaak door het nemen van de bestreden beslissingen een incorrecte beoordeling heeft doorgevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM of in strijd met dit verdragsartikel heeft gehandeld. In zoverre het de bedoeling is van verzoeker om aan te geven dat de situatie in Rusland er een is van zodanig willekeurig geweld dat geen enkele burger van dit land nog naar dit land kan terugkeren zonder een ernstig risico te lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen, moet worden opgemerkt dat noch in het kader van de aanvraag noch in het kader van het thans voorliggende verzoekschrift hiervoor concrete aanwijzingen of rapporten worden voorgelegd.

In deze situatie komt het, zoals verweerder correct aangeeft, aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoeker had de mogelijkheid dit begin van bewijs te leveren in het kader van zijn verblijfsaanvraag. Er moet worden

aangenomen dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker ingeroepen elementen die volgens hem zouden wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 1 van het Anti-Folterverdrag en dat hij deze elementen heeft beoordeeld. Hij stelde vast dat verzoeker geen begin van bewijs voorlegde dat hij persoonlijk zou moeten vrezen voor behandelingen in strijd met deze verdragsbepalingen.

Verzoeker stelt dat hij in zijn land van herkomst constant het gevaar loopt om te worden opgepakt, eventueel zelfs gefolterd, en dat hij daar in een zeer precarie toestand zal verkeren. Hij stelt dat de problemen die hij in het verleden reeds aanhaalde nog steeds actueel zijn. Hij stelt dat hij en zijn familieleden er met de dood werden bedreigd en zijn veiligheid er niet is gegarandeerd. Net als in zijn aanvraag beperkt verzoeker zich tot heel algemene en ongestaafde beweringen, waarbij hij nalaat deze met een begin van bewijs te onderbouwen. Verweerder heeft volkomen terecht vastgesteld dat zulks niet kan volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 1 van het Anti-Folterverdrag aan te tonen. Verzoeker laat na concrete argumenten naar voor te brengen ter weerlegging van de door verweerder in zijn beslissing gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat enig concreet ingeroepen element hierbij ten onrechte niet in rekening is gebracht of verweerder steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift nog dat er in Rusland en in de Kaukasus sprake is van tal van mensenrechtenschendingen en ‘onveiligheidsfactoren’, maar hij laat na in dit verband enig concreet rapport of artikel aan te halen dat verweerder gekend diende te zijn en dat nog enig nader onderzoek vereiste. Zelfs voor zover dit aangevoerde steun zou vinden in bepaalde rapporten, toont verzoeker ook geenszins concreet aan dat dit dan specifiek relevant zou zijn in zijn persoonlijke situatie. Er blijkt niet dat enig concreet aspect dat de actuele situatie in Rusland kenmerkt ten onrechte niet in de motivering is betrokken of in rekening is gebracht.

Ten slotte motiveert verweerder in de eerste bestreden beslissing dat de in de aanvraag ingeroepen elementen van lang verblijf en integratie, waaronder ook de werkbereidheid en het aangevoerde dat verzoeker in België onmiddellijk aan de slag zou kunnen gaan, de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat verzoeker geen enkel attest voorlegt met betrekking tot zijn integratie. Verweerder geeft verder aan dat verzoeker geenszins aantoont dat een tijdelijke onderbreking van het verblijf in België tot gevolg heeft dat de argumenten die pleiten voor een verderzetting van het verblijf zouden teloorgaan. Ook het gestelde dat het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure “gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk” zou zijn, is volgens verweerder niet concreet aangetoond.

Verzoeker wijst opnieuw op de lange duur van zijn verblijf in België, zijn integratie, zijn goede kennis van het Nederlands, zijn werkbereidheid en zijn mogelijkheid om onmiddellijk inkomsten te genieten. Hij stelt dat deze elementen niet afdoende zijn beantwoord en dat met miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hiermee geen rekening is gehouden. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt echter dat deze elementen wel degelijk in rekening zijn gebracht en is geduïd waarom deze niet aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheden, met name omdat deze de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Er blijkt niet dat deze motivering in het voorliggende geval niet kon volstaan.

Verzoeker weerlegt de vaststelling van verweerder niet dat hij door het louter aanbrengen van de feitelijke gegevens van zijn integratie en zijn verblijfsduur niet aantoont waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat deze elementen slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in België te worden gemachtigd. De motivering in de eerste bestreden beslissing is ook in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker geeft ook niet aan dat hij in zijn verblijfsaanvraag dan wel concreet zou hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Ook thans blijft hij op dit punt trouwens in gebreke.

Verzoeker gaat er verder ten onrechte van uit dat zijn verblijfsduur en de elementen van integratie *“aan de kant [worden] geschoven”*. Dit is een incorrecte lezing van de eerste bestreden beslissing, waarin enkel wordt geduid dat deze elementen niet aantonen dat verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Verzoeker toont niet aan dat deze vaststelling incorrect of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker stelt nog dat er sprake is van een *“verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld”*, minstens dat de *“afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord”*. Verzoeker verwijst hierbij naar de regularisatiewet van 22 december 1999 en de instructie van 19 juli 2009. Hij stelt dat de regularisatiewet van 22 december 1999 een aanduiding is van wat als buitengewone omstandigheden zijn te beschouwen. Verder stelt hij alleszins te voldoen aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

In de eerste bestreden beslissing wordt echter wel degelijk gemotiveerd waarom verzoeker actueel niet langer dienstig kan verwijzen naar de regularisatiewet van 22 december 1999 en de instructie van 19 juli 2009. Er wordt geduid dat de wet van 22 december 1999 een enige en unieke operatie was, waardoor de criteria voor verblijfsmachtiging zoals vermeld in deze wet niet van toepassing zijn op een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verder wijst verweerder erop dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State en de criteria hiervan dan ook niet meer van toepassing zijn.

Andermaal geeft verzoeker er weliswaar blijk van te volharden in zijn standpunt, maar zonder dat hij dan de moeite neemt om in te gaan op de voorziene motivering en het onwettig of kennelijk onredelijk karakter hiervan met concrete argumenten aan te tonen.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, blijkt niet dat in de regularisatiewet van 22 december 1999 nader wordt geduid wat al dan niet onder buitengewone omstandigheden is te verstaan. Er moet net worden aangenomen dat voor de toepassing van deze wet er niet langer een vereiste bestond om buitengewone omstandigheden aan te tonen, in tegenstelling tot hetgeen het geval is wat de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft. Verzoeker toont, met zijn verwijzing naar de wet van 22 december 1999, dan ook niet aan dat er actueel sprake is van een andere, laat staan verkeerde, invulling van de discretionaire bevoegdheid.

Verder dringt de vaststelling zich op dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde onder meer omdat *“de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend; dat aldus het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen; dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen;”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Door zijn beleid bij te stellen en nauwgezet de ingeroepen buitengewone omstandigheden te onderzoeken, heeft verweerder geenszins zijn discretionaire bevoegdheid verkeerdelijk ingevuld, zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt.

Er dient te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest van 10 oktober 2012 met nr. 220.932, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen. In geen geval kan verweerder een aanvrager ontslaan van de wettelijke vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker kan ook niet dienstig aanvoeren dat ten onrechte *“geen enkele motivering wordt gegeven waarom [zijn] zaak [...] nu anders dient te worden beoordeeld dan deze van vele andere personen die eveneens aan deze criteria voldeden en waarvan wel werd aanvaard dat de aanvraag om deze reden kon ingediend worden in België”*. Het gegeven dat in het verleden mogelijk personen zijn gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België zonder dat buitengewone omstandigheden werden aangetoond, betekent niet dat verweerder actueel de wet kan of moet miskennen. Voor elke

voorliggende zaak dient verweerder individueel na te gaan of al dan niet buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, vooraleer kan worden overgegaan tot een beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. In een individuele beslissing tot onontvankelijkheid volstaat de motivering waarom in het voorliggende geval de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet aanvaardbaar zijn.

Verzoeker wijst nog op *“vaste rechtspraak”* dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet aan een gebeurlijke onmogelijkheid om terug te keren naar het geboorteland *“en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België”*. Hij blijft evenwel in gebreke om ook maar één concreet arrest te vermelden van deze volgens hem *“vaste rechtspraak”*. De Raad merkt verder op dat verweerder, waar hij de door verzoeker ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van de aanvraag ingeroepen elementen niet weerhoudt als buitengewone omstandigheden, als dusdanig niet verwijst naar het gegeven dat de verzoeken om internationale bescherming van verzoeker werden geweigerd. Inzake de verschillende als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen werd steeds een afzonderlijke, concrete motivering voorzien die los staat van of zich geenszins beperkt tot de vaststelling dat de verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen. Inzake de ingeroepen elementen van integratie die werden opgebouwd tijdens de duur van het verblijf in België wordt zo bijvoorbeeld geoordeeld dat het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantoonde waarom het voor verzoeker niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat deze elementen slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Ook waar verzoeker zich beriep op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst verwijst verweerder als dusdanig niet naar de eerdere procedures om internationale bescherming. Hij stelt wel vast dat verzoeker in dit verband geen begin van bewijs naar voor bracht dat hij persoonlijk enige concrete vrees dient te hebben. Er wordt verwezen naar de voorgaande bespreking. Verzoeker gaat er dan ook ten onrechte van uit dat de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden zouden worden afgewezen onder verwijzing naar de negatief afgesloten verzoeken om internationale bescherming en omdat deze aldaar reeds zouden zijn beoordeeld. In tegenstelling tot hetgeen hij thans betoogt, werd voor elk van de ingeroepen buitengewone omstandigheden onderzocht of zij aanvaardbaar zijn, en de voorziene motivering beperkt zich geenszins tot een verwijzing naar de afgewezen verzoeken om internationale bescherming. Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan ter weerlegging van de motivering zoals deze wel werd voorzien.

Verzoeker herhaalt nog dat het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure *“gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk”* is en dat dit *“het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf beteken[t]”*. In dit verband oordeelt verweerder in zijn beslissing dat verzoeker zulks niet concreet aantoonde. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. De Raad merkt op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, op zich inderdaad geenszins impliceert dat de banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Verzoeker is niet ernstig waar hij voorhoudt dat verweerder zich zou beperken tot de standaardargumentatie dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden zijn. Voor elk van de ingeroepen elementen wordt specifiek en afzonderlijk gemotiveerd waarom er van een buitengewone omstandigheid geen sprake is. Verzoeker toont niet aan dat een door hem in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet in rekening is gebracht. Hij toont ook niet aan dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Er blijkt niet dat verweerder ten onrechte niet reeds is overgegaan tot een beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoeker wijst nog op het gegeven dat in het kader van de door zijn moeder en minderjarige zus ingediende aanvraag wel buitengewone omstandigheden zijn aanvaard, maar gaat er met zijn betoog opnieuw aan voorbij dat elke aanvraag afzonderlijk en op individuele basis moet worden onderzocht. Er blijkt niet dat zijn situatie dezelfde is als deze van zijn moeder en minderjarige zus. Zo wijst hij er zelf op dat zijn minderjarige zus het syndroom van Down heeft en in België een specifieke omkadering en scholing geniet. Dit alles is niet het geval wat verzoeker betreft.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.4. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). In het kader van de voorgaande bespreking werd reeds vastgesteld dat, zoals verweerder correct heeft vastgesteld, verzoeker in gebreke blijft met een begin van bewijs aan te tonen dat hij persoonlijk behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM dreigt te ondergaan bij een terugkeer naar het land van herkomst. Een schending van deze verdragsbepaling bij het nemen van de bestreden beslissingen wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.2.5. Artikel 5 van het EVRM beschermt het recht op vrijheid en veiligheid. De Raad merkt op dat de bestreden beslissingen geen beslissingen tot vrijheidsberoving inhouden en er evenmin concrete aanwijzingen zijn dat verzoeker in zijn herkomstland van zijn vrijheid dreigt te worden beroofd of zijn vrijheid en veiligheid er zijn bedreigd. Enige schending van artikel 5 van het EVRM wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.2.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient verder te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

2.2.7. In zoverre hij zich, wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nog beroept op een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker op zich niet betwist dat hij zich in de situatie bevindt zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Hoger werd verder reeds vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij zich kan beroepen op een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag. In deze omstandigheden toont verzoeker geenszins een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet aan.

2.2.8. Ten slotte beroept verzoeker zich nog op een schending van de rechten van verdediging. Elke toelichting ontbreekt evenwel. Verzoeker lijkt er hierbij ook aan voorbij te gaan dat hij in het kader van zijn verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid had om alle volgens hem nuttige en relevante elementen naar voor te brengen die volgens hem verhinderen dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst, minstens voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk en kan in geen geval worden aangenomen.

2.2.9. De aangevoerde middelen zijn, in al hun onderdelen en voor zover ze onvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS